Gyimesi László

Nekem hullámverés jár

Induljatok! Én másfelé megyek,
Talpam alatt kirohadt az út,
Mocsárrá lett a baráti fenyér,
Cuppogó láp a tengerparti sík.

De ti induljatok, utatok tiszta,
Akár a tegnapi homokpadoké,
A dagályba fúló csigaházakat
Ne gyűjtsétek halott halomba.

Ez itt a tenger, az óceán maga,
Az őselem, amihez mindig vágytam,
S ami most úgy ölel magához,
mint hatvanöt éve távozott anyám.

Induljatok! Az én utam véget ért,
Soha rosszabb beteljesülést!
Előttetek azonban nyitva a tér,
S ez az óceán immár csak tiétek.

A parti sziklákból zengett Eliot,
Dalukban szunnyad csokornyi okos verse,
Nekem hullámverés jár, az se rossz, ugye,
közössé lesz a massachusettsi este.

Alkonyodik, soha ennél szebb alkony!
Állok a parton, tenger vagy Balaton?
Láp vagy homokpad? Minden igazi,
akár a talpam alól kirohadó út.

Induljatok! Én másfelé megyek,
Nem jobb irányba, csupán másfelé,
Okos szavakkal próbálok szólni.
De minden hiába, zárul a világ.

Lehetne tanka

Csendben maradok,
egy madár röpte őriz,
őrá vigyáznék.
Bodzafa hallgat velem,
cinke tépi bogyóit.